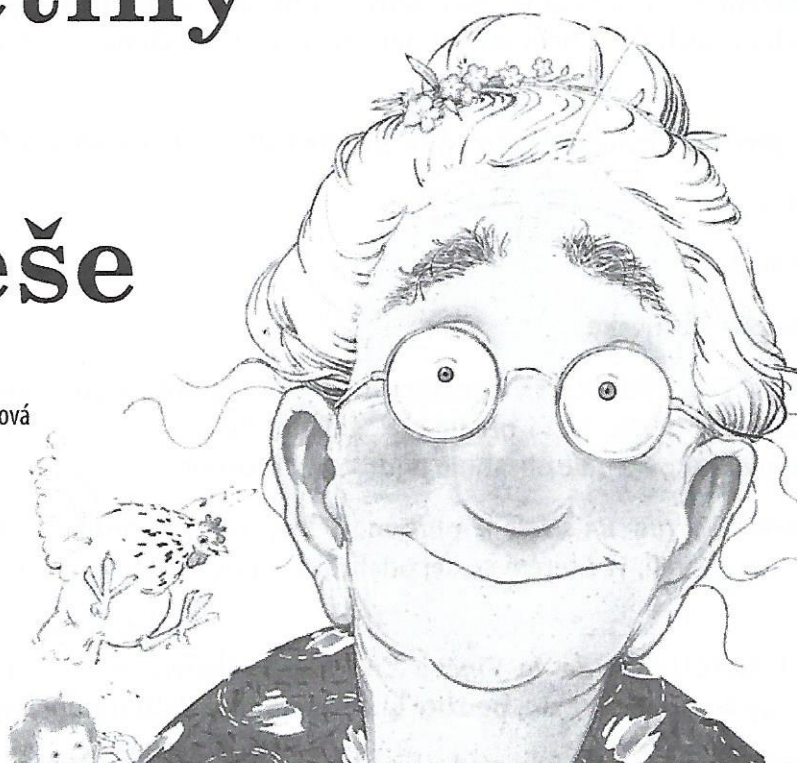


Květiny na střeše

Ingibjörg Sigurdardóttirová



Mám vám vyprávět o jedné babičce, kterou znám? Je to opravdu zvláštní stará dáma plná života! Její skutečné jméno je Gunnjona, ale já jí říkám babička Gunn. Než se přestěhovala do našeho činžáku, bydlela na venkově. Její domek byl jako pro panenky. Měl malinká okénka a střechu pokrytou trávou. A na střeše rostly květiny!

Babička Gunn bydlela sama v domě na farmě, ale úplně sama nikdy nebyla, protože měla hodně domácích zvířat, se kterými si mohla hrát: krávu, sedm slepic, dvě ovce a kocoura.

Jednou babička Gunn onemocněla.

„Nejste vážně nemocná, ale měla byste se odstěhovat do města,“ řekl lékař. „Není to moc moudré bydlet tady tak sama. Vaše kráva mi nezavolá, když si třeba na dvoře zlomíte nohu!“

„Umím se o sebe postarat!“ odpověděla babička Gunn. Ale pak ji napadlo, že žít ve městě by mohla být legrace.

„Dobře!“ řekla najednou. „Přestěhuji se do města.“

Brzy na to prodala svou farmu a koupila si byt v činžáku.

Ale co měla udělat se zvířaty? Nemohla si je přece vzít s sebou do města! Naštěstí jí sousedé řekli, že se o zvířata postarají. Rozloučit se se svými zvířecími přáteli bylo pro babičku Gunn hodně těžké. Byla tak smutná, že se nakonec rozhodla vzít si s sebou do města alespoň svého kocoura.



Babička Gunn si sbalila všechny své věci, naložila je do auta a vyrazila na cestu. Moc se těšila na to, až uvidí město.

Já jsem se taky moc těšil. Nemohl jsem se dočkat, kdo se nastěhuje do bytu naproti nám. Říkal jsem si, že to bude asi nějaký malý kluk, který si se mnou bude hrát. Ale byla to babička Gunn. Přece jen, měla aspoň toho kocoura.



Babička nebyla moc nadšená, když si prohlédla svůj nový byt.

„To je prostě hrozné!“ řekla. „Ty zdi jsou tak hladké a bílé. A podívej se na ta okna! Jsou strašně veliká!“ Pak ztichla.

„Jedu zpátky domů!“ řekla a chtěla odejít.

Najednou vykřikla. Její kocour Robert vyskočil z okna.

„Neboj se,“ řekl jsem. „On skočil jen na balkón. Podívej.“

Babička Gunn běžela rychle na balkón. Ale jak tam doběhla, kocour už ji nezajímal. Balkón byl tak obrovský a navíc z něj bylo vidět daleko na hory a také na kousek moře. Babička se přikrčila tak, aby neviděla střechy, jen hory a nebe. Nakonec se rozhodla zůstat.

Když jsem jí však druhý den přišel pomoci s vybalováním, stále vypadala nešťastně.

„Mrzí tě, že tvoje zvířátka jsou tak daleko?“ zeptal jsem se.

„Chyběj mi,“ povzdechla si.

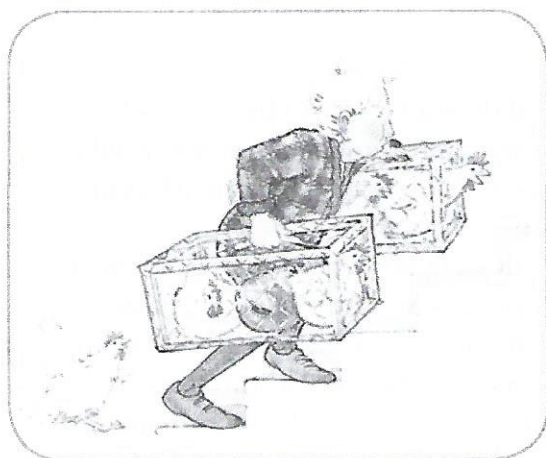
„Tak proč nedojedeš zpátky a nevezmeš je sem?“ zeptal jsem se.

Babička Gunn na mě mrkla a legračně se ušklíbla.

Když jsem ji šel další den navštívit, nikdo nebyl doma. Babička odjela autobusem zpátky na venkov.

Tu noc mě probudilo kdákání, které se ozývalo ze schodů. Co by to mohlo být? No samozřejmě! Slepice! Určitě se bály jet výtahem.

Další den ráno jsem babičce Gunn pomohl nakrmit slepice.

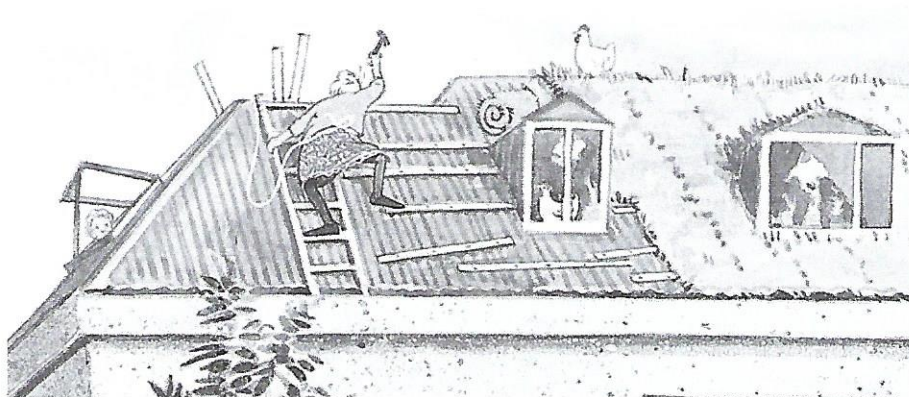


„Teď se cítím, jako bych byla zpátky doma,“ řekla. „Slepičky kolem mě kdákají, a když přimhouřím oči, dovedu si představit, že támhleto jsou ty hory, které leží blízko mého domova. Chybí tu jen vůně země a trávy.“ Najednou otevřela oči a sedla si. Babička Gunn měla určitě nějaký nápad.

„No, a teď,“ řekla. „Nemyslíš, že by bylo hezké mít trochu trávy na střeše? Řekla bych, že zítra musíme jít do města.“

A to jsme také udělali.

Když jsme se vrátili, babička Gunn donesla drny trávy na střechu. Opatrně je tam položila a upevnila, aby nespadly.



Babička Gunn je teď mnohem šťastnější. Udělala si tu ve městě kousek venkova. Svou zahradu na střeše má stejně tak ráda jako tu na farmě. A rostou tam také květiny!

Babička Gunn je úplně jiná než ostatní. Ta dokáže všechno. Jen jedna věc mě trápí. Jak dostane krávu do výtahu?!